

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3623/2022
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Великинац, адвокат из ..., против тужене Општине Бачки Петровац, чији је пуномоћник Елена Турански, адвокат у ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3405/21 од 08.06.2022. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3405/21 од 08.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2349/20 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење тужене број ...-.../...-...-... од 28.10.2020. године и обавезана тужена да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужбе тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да га врати на рад у складу са уговором о раду број ...-.../...-...-... од 31.05.2019. године. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новог Сада Гж1 3405/21 од 08.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда, исправљена решењем истог суда од 12.04.2022. године, у усвајајућем делу (ставови први, други и четврти изреке) тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене број ...-.../...-...-... од 28.10.2020. године и да се обавезе тужена да га врати на рад, као и у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате, а тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка од 88.500,00 динара са затезном каматом од извршности

пресуде до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-други закон) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374.став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези чланова 231., 383. и 394. ЗПП, на коју се ревизијом указује, јер је побијана одлука заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене радио на основу уговора о раду број ...-.../...-...-... од 31.05.2019. године на одређено време, којим је примљен у радни однос ради замене одсутног радника на боловању и то на радном месту ... – У П правилну о унутрашњој организацији и систематизацији радних места тужене бр. 016-4-348-2017 од 03.12.2017. године, радно ... – ... разврстано је у четврту групу радних места и утврђену под редним бројем 2.11- један извршилац. Послове овог радног места је код тужене радио сведок ББ, који је био одсутан са рада, како по основу боловања (...), тако и по основу коришћења годишњег одмора. Дана 27.10.2020. године, тужилац је усмено обавештен да ће запослени ББ закључити боловање и да ће се вратити на посао. Тужилац је наставио да ради све до 02.11.2020. године, а почев од 03.11.2020. године је упућен на годишњи одмор, да би 06.11.2020. године код њега наступила привремена спреченост за посао због болести са очекивањем да она траје до 20.11.2020. године, коју потврду је тужилац доставио туженој. Решењем број ...-.../...-...-... од 28.10.2010. године, тужиоцу је престао радни однос на одређено време код тужене ради замене одсутног радника са 12.11.2020. године, због повратка запосленог са боловања (ставом првим изреке), на основу члана 18. Одлуке о организацији Општинске управе Бачки Петровац, чланова 37. и 175. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 159. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, јер се запослени ББ вратио 28.09.2020. године са боловања. Решење о престанку радног односа је уручено тужиоцу 13.11.2020. године, док му је решење о годишњем одмору од 03.11.2020. године уручено 16.11.2020. године, а истог дана му уручено и одјава за обавезног социјалног осигурања са даном 12.11.2020. године. Тужиоцу за новембар 2020. године обрачуната зарада за пун месец и пун фонд сати рада.

ББ је био спречен да ради у периоду од 19.10.2020. године до 27.10.2020. године, а потом и у периоду од 04.11.2020. године. На раду је био у периоду од 28.10.2020. године до 03.11.2020. године. У периоду од 28.10.2020. године до 02.11.2020. године послове...за тужену је обављао тужилац. Од 04.11.2020. године послове ... за тужену је обављао ВВ са којим је тужена 04.11.2020. године закључила уговор о раду на одређено време на радном месту ... - ... због замене запосленог на

боловању, а све до његовог повратка, при чему је у овом уговору наведено име и презиме запосленог који је на боловању и радника који га замењује.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконито решење тужене о престанку радног одмоста тужиоца и обавезао туженог да врати тужиоца на рад, на основу члана 37. тачке 1. до 6. у вези члана члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 75/14). Према становишту првостепеног суда у конкретном случају основ за заснивање радног односа на одређено време тужиоца са туженом ради обављања послова ... – ... је била привремена одсутност – боловање запосленог ББ. Како је трајање уговора о раду тужиоца била на одређено време од 01.06.2019. године све до повратка запосленог који је на боловању, код утврђења да је запосленом ББ боловање закључено 28.10.2020. године, а да је тужилац без прекида обављао послова ... – ... до 12.11.2020. године, па и за време када се запослени ББ вратио на рад (према евиденцији тужене), произлази да је тужилац остао да ради код туженог дуже од пет радних дана посматрано у периоду од 28.10.2020. године до 12.11.2020. године, дакле и по истеку времена на који је уговор закључен, због чега је дана 28.10.2020. године тужилац по самом закону засновао радни однос на неодређено време са туженом сагласно одредби члана 37. став 6. Закона о раду. Из тог разлога тужена је тужиоцу незаконито отказала уговор о раду оспореним решењем. У преосталом делу којим је тражено обавезивање тужене да тужиоца врати на рад у складу са уговором о раду од 31.05.2019. године, првостепени суд је одбацио тужбу јер суд није надлежан да поступа по овако опредељеном захтеву имајући у виду да је рапорјеђивање запосленог у домену аутономне регулативе послодавца.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца позивајући се на одредбе члана 1. ставови 1. и 2., члана 3. став 1., члана 4. став 8., члана 6. став 2. и члана 159. став 1. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 21/16 ... 95/18) и одредбе члана 37. ставови 1., 2., 4. и 6. Закона о раду. Другостепени суд је закључио да нема места прерастању радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време како то налази првостепени суд, јер да би до прерастања дошло тужилац је морао да ради још пет радних дана. У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању запослени ББ се вратио на рад дана 28.10.2020. године (среда), тужилац је радио до 02.11.2020. године (понедељак), да би од 03.11.2020. године (уторак) био упућен на годишњи одмор закључно са 12.11.2020. године, са којим даном му престаје радни однос на одређено време због повратка одсутног запосленог. Тужилац је радио три радна дана и то: 28.10.2020. године (среда), 29.10.2020. године (четвртак) и 30.10.2020. године (петак), није радио у нерадне дане: 31.10.2020. године (субота) и 01.11.2020. године (недеља), након чега је радио још један радни дан 02.11.2020. године (понедељак), а од 03.11.2020. године (уторак) је био на годишњем одмору, при чему се не рачунају дани годишњег одмора, дани недељног одмора и боловања (од 06.11.2020. године тужилац је привремено спречен за рад).

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право.

Према члану 37. став 4. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14), уговор о раду на одређено време може да се закључи ако је то потребно

због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка. Према ставу 6. овог члана ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку рока за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Према члану 6. став 2. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 21/16 ... 95/18) на права и дужности из радног односа намештеника примењују се општи прописи о раду, ако овим или посебним законом није другачје одређено.

И по оцени Врховног суда у конкретном случају радни однос тужиоца није прерастао из радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. став 6. Закона о раду, који се овде примењује на основу члана 6. став 2. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 21/16 ...95/18), како то правилно закључује и другостепени суд. Према утврђеном чињеничном стању запослени ББ, кога је тужилац замењивао на послова ... – ..., се вратио на рад дана 28.10.2020. године (среда), тужилац је радио послове тог радног места од 28.10.2020. године до 02.11.2020. године, да би од 03.11.2020. године био упућен на годишњи одмор закључно са 12.11.2020. године, са којим даном му престаје радни однос на одређено време због повратка одсутног запосленог. Међутим, у периоду од 02.11.2020. године до 03.11.2020. године тужилац није радио непрекидно 5 радних дана у смислу члана 37. став 6. Закона о раду, већ свега три радна дана и то: 28.10.2020. године (среда), 29.10.2020. године (четвртак) и 30.10.2020. године (петак), није радио у нерадне дане: 31.10.2020. године (субота) и 01.11.2020. године (недеља), након чега је радио још један радни дан 02.11.2020. године (понедељак), при чему се не рачунају дани годишњег одмора, дани недељног одмора и боловања (од 06.11.2020. године тужилац је привремено спречен за рад). Због тога, супротно наводима ревизије, предметним решењем тужене тужиоцу радни однос није престао незаконито, па нема места његовом на враћању на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Преостали ревизијски наводи којима се указује на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, не могу бити разлог за изјављивање ревизије, на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Правилно је донета и одлука трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић